

Crăiasa zânelor

George Coșbuc

Orcanul însuși stă domol
Și-n gânduri dulci se pierde,
Când zânele cu pieptul gol
Răsar pe lunca verde.
Ușoare, ca de neguri, fug
Prin liniștea adâncă,
Obrajii lor, ca flori de rug,
Sunt nesărutați încă.

Vezi tu departe-n Răsărit
Aprins lucind ca focul
Palatul lor? Împrejmuit
Cu zid d-argint e locul:
Acolo ele-n veci nu mor
Și vara-n veci nu moare,
Iar ele-și au crăiasa lor
Și toate sunt fecioare.

La țara lor nici zmei n-ajung!
Dar într-o zi, la poartă,
Bătu, de drumul greu și lung,
Slăbită și mai moartă,
O fată de-mpărat, cerând
Un loc de mas, sărmana,
Și se ruga milos de blând,
Și cum te cheamă? Ana.

Eu nu pot, Ano, să-ți descui;
Acest drept al meu nu e.
Crăiesei noastre am să-i spui
Să vie să-ți descuie.
P-un nor de aur lunecând
A zânelor crăiasă
Venea cu părul râurând,
Râu galben de mătase.

Crăiasa-n purpur și-n smarald
S-ascunde, nu s-ascunde,
Străbați cu ochii viul cald
Al formelor rotunde.
Ard flăcări ochii ei crăiești
Cum stă la zid plecată;
Descui. Dar eu mă tem că ești

Fecior! Ba nu: sunt fată!

Și dându-i zânele-adăpost
Trăia cu ele soră.
Dar într-o zi a fost ce-a fost
Că nu s-a duc la horă
Și-având inel, ea se juca
Stând singură-ntr-o vale:
Pe-acolo doamna se plimba
Și-a dat de Ana-n cale.

Ce ai tu, Ano? Uite ce-i!
Crăiasa schimbă fețe,
Că n-a văzut în viața ei
Inel, și ce mândrețe!
Din piatra tronului din rai
Cioplit în flori măiestre,
El singur unui fiu de crai
D-ajuns i-ar fi fost zestre.
Și cum îi zici? Inel îi zic!
Pe degetul suleget
Al zânei pus, pe cel mai mic,
Crescut părea pe deget.
O, dă-mi-l mie! drăgălaș
Se roagă ea-mbătăț.
Ți-l dau, stăpâno, de mă lași
Să te cuprind o dată!

Crăiasa-n veselie ei
Cu grabă se-nvoiește:
Mă strângi la piept, și-atâta ce-i?
Și pieptul Anei crește,
Și cum întinde brațul drept
Mai viu îi bate pieptul
Și tremură, strângând la piept
Pe doamnă-sa cu dreptul.

Atâta ce-i? Dar m-a durut!
Să nu pui mâna stângă!
Și-n urmă zâna s-a zbatut
Că prea mult vrea s-o strângă.
Așa fac și copiii-n joc
Când nu-și înțeleg vrerea,
Dar zânei i-a părut d-atunci
Că i-a slăbit puterea.

A doua zi, sub umbre rare
De pom cu floarea albă,

Făcea, având mărgăritare,
Dintr-înșii Ana salbă.
Crăiasa vine iar. Zărind
Frumoasa jucărie,
Aprinșii-i ochi mai mult s-aprind
Să aib-acea mândrie.

Ce-i asta? Salbă! Ard răzleț
Mărgeanuri roșii-n pară,
Și n-ai fi dat d-ajunsul preț
Al salbei, dând o țară.
Și cui o dai tu? pățimaș
Zâmbind crăiasa-ngână:
Ți-o dau și ție, de mă lași
Să te sărut, stăpână!

Pe nimeni ea n-a sărutat,
Ori poate flori și fluturi,
Dar pentru salbă i-ar fi dat
Și-o sută de săruturi.
Așa fac doi copii în joc,
Când nu-nțeleg ce-i jocul,
Dar zânei i-a părut d-atunci
Că i-a pierit norocul.

A treia zi, privind în lac
Copila, ca-n oglindă,
Cerca și nu putea pe plac
Un brâu pe trup să-și prindă.
Crăiasa vine iar. Grăbit
S-a încins atunci crăiasa,
Și cât de strâns i s-a lipit
De caldul trup mătasea!

Ea bate-n palme, vede-n lac
Că strânsă-i stă mai bine;
Rotunde, ca un cap de mac,
Stau sânurile pline,
Mai naltă pare, și-n umblat
Mlădie ca o vargă,
Ea simte cât de rău i-a stat
În haina ei cea largă.

Și ochii-i otrăviți de dulci
La brâu sălbatici cată.
Ți-l dau, cu tine de mă culci
Alătura o dată!
Dar, Ano, pentru ce nu-mi cei

Altceva, că am eu multe!
Nu vreau! Și-n urmă asta ce-i?
De ce să n-o asculte?

Știți voi povestea, când un fiu
De împărat odată,
În piept cu dor turbat de viu,
S-a îmbrăcat în fată,
Și-având în loc de paloș fus,

Și-n loc de coif năframă,
Pe pieptul tânăr el și-a pus
Altiță-n loc de-aramă?

El stă pe tron, și lângă el
Ce trist crăiasa plânge!
Cu mâna ei cea cu inel
Rupându-și salba, strânge
Genunchii lui, ea stă-n genunchi!
Și brâul și-l dezleagă,
Și păru-i desfăcut mănunchi
Îi umple fața-ntreagă.

Eu toate, toate le-am pierdut!
Și Dumnezeu mă piardă
Din ochii lui, că te-am crezut!
El râde și-o dezmiardă:
Acum nu-i timp să te bocești;
Tu vii cu mine-acasă;
Crăiasă dacă nu mai ești,
Vei fi împărăteasă!